

L'Orwell de Jordi Cuixart

Andreu Sotorra

Jordi Cuixart. «Un bosc ple d'amor». Il·lustracions d'Ignasi Blanch. Pàgs. 32. Òmnium Cultural i Editorial Estrella Polar - Grup 62. Barcelona, 2019. A partir de 5 anys.

Es podria haver titulat «La faula de l'oreneta i l'erició», però el títol «Un bosc ple d'amor» porta una segona intenció oculta: demostrar que sense rancor es pot parlar, ni que sigui metafòricament, de les circumstàncies personals o col·lectives que ha tocat viure.

Jordi Cuixart (Santa Perpètua de Mogoda, Vallès Occidental, 22 abril 1975), president de l'entitat Òmnium Cultural, ha escrit aquest conte des de la presó on es troba complint una condemna irracional de 9 anys dictada pels jutges del Tribunal Suprem espanyol —juntament amb la d'altres presos polítics catalans pel referèndum de l'1-O— per haver participat i intentat controlar i desconvocar juntament amb el que aleshores era president de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), Jordi Sànchez, en una concentració multitudinària —es parla de més de 40.000 persones amb imatges contrastades— al centre de Barcelona, arran d'un escorcoll judicial amb la guàrdia civil espanyola a la seu de la conselleria d'Economia de la Generalitat de Catalunya, en la data coneguda com el 20-S.

És inevitable que, des d'una lectura adulta, a pesar de la brevetat del conte, s'hi llegeixi en lletra menuda el desig sense rancor que allò pel qual està passant ell mateix, altres activistes i polítics com ell i les seves famílies, només amb bona entesa és possible que es resolgui i es posi solució als conflictes que sorgeixen entre societats que conviuen però pensen diferent.

«Un bosc ple d'amor» és un conte que podria recordar l'ús que George Orwell fa del bestiar per explicar també metafòricament el que pensa sobre el poder i els que l'utilitzen en benefici propi. En el conte de Jordi Cuixart, molt breu pel que fa al text i adreçat a tota mena de lectors des dels primerencs, no hi ha revolta —com alguns voldrien per poder engruixir encara més la condemna— sinó que només hi ha “manifestació” o “concentració” per fer entrar entendre al personatge de l'erició que no deixa espai de llibertat a l'oreneta perquè faci el seu niu i pugui fer les seves cries.

Amb diàleg i alternativa tot es pot resoldre. I amb mediadors també, en aquest cas els falciots, que s'encarreguen de convèncer l'erició —només entra en raó quan s'adona que el bestiar del bosc concentrat davant del seu cau no pensa abandonar la protesta— perquè deixi l'oreneta tranquil·la i l'ajudaran, a canvi, a trobar menjar arreu del bosc sense que hagi de cruspir-se els ous dels nius.

El lector ja haurà entès quina és la metàfora que utilitza Jordi Cuixart. Per reblar el conte, l'il·lustrador Ignasi Blanch (Roquetes, Baix Ebre, 1964) l'ha il·lustrat amb un aire surrealista que té el seu

exponent màxim en la làmina doble amb un únic color de fons i les siluetes de tots els animals del bosc reunits. Entremig, però, les altres làmines tenen un color ple de vida, amb dinamisme, on els arbres es veuen retorçats com si se'ls emportés el vent, i el bestiar hi ronda ple de detalls: l'erico i l'oreneta protagonistes, a més de cargols, guineus, cérvols, cabres, pors senglars, gats mesquers, puputs, un ós, un ase, ànecs voladors, els falciots... per acabar amb un ball de festa per l'acord aconseguit i un vol de llibertat on, entre el bestiar, que s'ha personificat, hi ha dos personatges de l'espècie humana que s'han "bestialitzat" en la línia surrealista esmentada abans i que envolta el conjunt de l'àlbum.

Enllaç d'interès

(per visionar-lo, cal descarregar abans el PDF de la crítica)

L'il·lustrador Ignasi Blanch parla del conte i la seva aportació:

<https://youtu.be/6oDWsF0KhQQ>

© Ignasi Blanch. Una de les il·lustracions de «Un bosc ple d'amor»
